

Udskriftsdato: 20. december 2025

KEN nr 9360 af 15/09/1999 (Historisk)

**Ankestyrelsens principafgørelse U-15-99 om ulykkestilfælde - anerkendelse
- erhvervssygdom - kortvarig skadelig påvirkning - afhøring hos politiet -
mistanke om sexmisbrug - arbejdsskade**

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 108292-98

Ankestyrelsens principafgørelse U-15-99 om ulykkestilfælde - anerkendelse - erhvervssygdom - kortvarig skadelig påvirkning - afhøring hos politiet - mistanke om sexmisbrug - arbejdsskade

Resume:

En anmeldt psykisk belastning hos en pædagog, som blev afhørt i ca. 15 minutter af politiet på grund af mistanke om sexmisbrug af en 4-årig pige kunne ikke anerkendes som arbejdsskade, da der hverken var tale om et ulykkestilfælde, en kortvarig skadelig påvirkning eller en erhvervssygdom.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Kassationsdato:

28-03-2012

Love:

Lov om sikring mod følger af arbejdsskade - lovbekendtgørelse nr. 1058 af 17. december 1998 - § 9, nr. 1, § 9, nr. 2, § 9, nr. 4 og § 10, stk. 1, nr. 2

Note:

Afløst af 006-13

Sagsfremstilling:

En pædagog blev den 11. februar 1997 efter forudgående aftale afhørt af politiet med en sigtets rettigheder på baggrund af en anmeldelse fra en ikke dansksproget far om seksuel krænkelse af hans 4-årige datter. Afhøringen varede ca. 15 minutter.

Den 13. august 1997 opgav politimesteren tiltalen, og der blev samtidig orienteret om muligheden for at søge erstatning i anledning af retsforfølgningen.

Den 11. november 1997 anmeldte arbejdsmedicinsk klinik en formodet arbejdsbetinget lidelse i form af psykisk lidelse opstået i forbindelse med arbejde som pædagog i en børneinstitution. En arbejdspsykolog konkluderede, at sikrede ved afhøringen hos politiet den 11. februar 1997 havde pådraget sig en posttraumatisk belastningsreaktion.

En speciallæge i psykiatri havde vurderet, at sikrede havde haft en forbigående depression, og at sikrede fortsat var følelsesmæssig ustabil. Det var konkluderet, at sikredes symptomer var forenelige med en periodisk depression af svær grad. Sikrede havde dog ikke længere symptomer på depression, men var fortsat følelsesmæssig ustabil. Der var tidsmæssig sammenhæng mellem anklagen om overgreb og udviklingen af sikredes symptomer. Symptomernes svære karakter kunne skyldes, at sagen var trukket i langdrag samt sikredes personlighedsstruktur.

Arbejdsskadestyrelsen afviste sagen som erhvervssygdom og som kortvarig skadelig påvirkning. Arbejdsskadestyrelsen henviste til Erhvervssygdomsudvalgets praksis. Udvalget lagde til grund, at det ikke var selve arbejdet, der udløste lidelsen, men sigtelsen og de efterfølgende omstændigheder. Det var videre

anført, at der ikke var tale om kortvarig skadelig påvirkning, da der var tale om et efterfølgende forløb, som ikke havde direkte relation til arbejdssituationen.

Advokaten havde gjort gældende, at hændelsen den 11. februar 1997 måtte betegnes som et ulykkestilfælde, men at Arbejdsskadestyrelsen ikke havde taget stilling hertil. På Ankestyrelsens forespørgsel havde Arbejdsskadestyrelsen meddelt, at styrelsen ikke fandt det relevant at tage stilling til, om der var tale om et ulykkestilfælde.

Afgørelse:

Det anmeldte tilfælde kunne ikke anerkendes som en arbejdsskade efter lovens § 9, nr. 1, eller § 9, nr. 2.

Ankestyrelsen begrundede afvisningen som ulykkestilfælde med, at hændelsesforløbet omkring afhøringen af pædagogen den 11. februar 1997 på baggrund af den rejste mistanke ikke var af en sådan faretruende dramatisk eller helt usædvanlig karakter, at det kunne anses for omfattet af lovens § 9, nr. 1.

Tilfældet kunne heller ikke henføres under lovens § 9, nr. 2, om skadelige påvirkninger af højst 5 dages varighed. Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at afhøringen af pædagogen den 11. februar 1997 var af et kvarters varighed. Der var således ikke tale om en helt usædvanlig dramatisk situation, ligesom kravet efter praksis om en tidsmæssig udstrækning på mindst 3-4 timer heller ikke var opfyldt.

Den anmeldte lidelse kunne heller ikke anerkendes som erhvervssygdom efter lovens § 9, nr. 4, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, sammenholdt med Arbejdsskadestyrelsens bekendtgørelse om fortegnelse over erhvervssygdomme.

Begrundelsen var, at den lidelse, der var konstateret hos pædagogen (periodisk depression), ikke er nævnt i Arbejdsskadestyrelsens bekendtgørelse om fortegnelse over erhvervssygdomme.

Ankestyrelsen fandt efter de foreliggende oplysninger om arbejdets art og om lidelsens karakter ikke tilstrækkeligt grundlag for at anmode Arbejdsskadestyrelsen om at forelægge sagen for Erhvervs sygdomsudvalget med henblik på mulig anerkendelse efter lovens § 9, nr. 4, jf. § 10, stk. 1, nr. 2.

Ankestyrelsen vurderede, at der efter praksis ikke var udsigt til, at Erhvervssygdomsudvalget ville anbefale, at lidelsen kunne anerkendes som arbejdsskade. Efter udvalgets praksis lægges der ved anerkendelse af psykisk lidelse som erhvervssygdom vægt på, om der er tale om en posttraumatisk stresstilstand efter belastninger i form af serier af vold eller trusler om vold eller andre tilsvarende voldsomme eller helt ekstreme belastninger over en længere periode.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på den psykiatriske speciallægeerklæring af 20. marts 1998, hvoraf det fremgik, at pædagogen ikke længere havde symptomer på depression, samt at der ud fra den lægelige vurdering var visse elementer af en posttraumatisk belastningsreaktion, men at ikke alle kriterierne for denne tilstand var opfyldt.

Ankestyrelsen tiltrådte således Arbejdsskadestyrelsens afgørelse.